

ner, Havne og Siggende, men det ærede Medlem vil vistnok kunne forstaa, at jeg er bleven stoppet lidt i Forberedelserne paa Grund af et personligt Forhold, som er indtraadt, nemlig en højere Embedsmænds Død, hvad der har grebet ind i mange Forhold og gjort, at Sagen er bleven stoppet noget. De hertil hørende praktiske og tekniske Arbejder ere saa nogenlunde færdige, saa at jeg haaber, at man snart kan faae begyndt, og at vi indenfor en rimelig Tid kunne komme til at drøfte de Ting, som bleve bebudede i Fjor.

Jeg tror, at de ærede Medlemmer for Aarhus Amts 2den og 3die Valgkreds (Pinngel og Hummeluhr) have været inde paa Spørgsmaalet om Arbeidsbetaling dels for visse Jernbanearbejder og dels for Landpostbude. Jeg kan ikke svare de ærede Medlemmer bestemt paa dette Spørgsmaal. Det vil være dem bekendt af tidligere her foreliggende Forslag, f. Ex. om Statsbaneordningen og Postordningen, at Lønningsvillaaarene for de Paagjældende fastsættes af Administrationen, som ligger udenfor Ministeriet, og naar jeg ikke rigtig veed, hvad der sigtes til, kan jeg ikke svare paa, om slige Lønninger ere mulige. Det gjælder saaledes overfor det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, da jeg ikke veed, hvad de Paagjældendes Arbejde er. Der kan her ikke være Tale om Værkstedsarbejde eller Siggende, men der findes ganske smaa Bestillinger, f. Ex. Bude, Bevogtning og deslige, og jeg kan ikke sige, hvad Lønnen bliver for den Slags Arbejde. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Hummeluhr) savnede en Bevilling, som gaar langt højere i Genhold til Dibenborreloven. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvert 4de Aar mødes der med en Bevilling paa 100,000 Kr. Der er eet Aar, hvor det er ganske dødt, og to Aar, hvor Bevillingen er ganske lille; men hvis vi leve sammen her næste Aar, saa vil det ærede Medlem næste Aar, som er et Flyveaar, finde en stor Bevilling paa denne Konto. — Endelig udtalte det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (S. Hansen) sig om forskjellige Jernbaneforhold og ønskede ogsaa et nyt Jernbaneanlæg fremmet. Dertil vil jeg sige, at i mange Aar har der foreligget en Udvikling af de private Jernbaner, stærkere end nu er flet, og dette Spørgsmaal vil komme frem, naar Nyborg Station er bleven ombygget; men det tror jeg ikke vil ske i den første Tid, og det har jeg heller ikke sagt til Nogen, det jeg veed. Man maa have misforstaaet, hvad jeg har sagt, at man vil kunne komme til at optage Sagen paany, efter som man ved Nyborg Station, der i Aar

og næste Aar bliver ombygget, tager visse Hensyn til samtlige Anlæg, som ønskes i den Retning. Mere skal jeg ikke sige derom. Hvad Sygkøpeur angaar, maa jeg sige, at jeg tror ikke, at det gaar an at belejre bestemte Jernbanetog med den Slags Køpeur foruden alle de andre særlige Køpeur, som Toget skal medføre. At der forøvrigt skal tages passende Hensyn til de Sygges Befordring, følger af sig selv, naar blot Sygdommen er af den Bestaafenhed, at de vedkommende Patienter kunne befordres. Det er mig ikke bekendt, at der mangler Køpeur for Kjøgere i Togene, men Fordelingen af disse Køpeur maa naturligvis foregaa efter et lønsumt Hensyn til, hvad der overhovedet er fornødent i Toget. Det ærede Medlem har maaske lagt Mærke til, at der nu er Kjøge, der kræve særegne Køpeur for drukne Folk. Det kan der slet ikke være Tale om. Reglen er, at berusede Folk maa ikke befordres med Jernbanerne; men man vil, som rimeligt er, i denne Henseende ikke være altså nøieregnende. Der vilde komme høist forvirrede Resultater ud af det, naar Togpersonalet ikke med nogen Konduite vilde bære over med Folks Tilstand f. Ex. paa Torvedage og efter Markeder og ved andre Leiligheder af den Art, og hvis enhver Jernbanebetjent skulde følge et meget strengt Skjøn overfor Folk, der vare en lille Smule berusede. Men er en Person beruset paa en saadan Maade, at hans Nærværelse i Toget maa forulempe andre Reisende, vil han blive vist bort eller sat af paa den første Perron, hvorved Toget standser. Principielt at gaa ind paa at befordre drukne Folk i særegne Køpeur, kan Jernbanerne ikke indlade sig paa. Endelig talte det ærede Medlem om Befordringen af Skolebørn. Jeg nævnte forleden, at vi aarlig befordre 8,000 fattige Børn frit, og jeg tillod mig at tilføje, at det var en meget vanskelig Transport, fordi det skal ske paa kort Tid hen og hjem, og den kan ogsaa kun lade sig gjøre ved Hjælp af Jernbanepersonalets store Paapasselighed. Det er en Barmhjertighedsgjerning, og det er mig bekendt, at man har forandret Reglen med Hensyn til Befordringen af Børn overfor Almuestolerne paa Landet. Jeg tror, at man i denne Henseende har holdt sig til det engang Givne. Men jeg er betænkelig ved at udvide de gamle Bestemmelser, da det er et stort Apparat, der her sættes i Gang, og man derved vilde paadrage Jernbanerne store Ulemper. Jeg skal tillade mig at gjøre den almindelige Bemærkning, at hvis Taleren er om Barmhjertighedshensyn, hvor jo ikke blot fattige Skolebørn, men ogsaa Syge og